Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 452 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE**
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 november 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2024 met refertenummer 122933.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 18 december 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.
1.2. Op 29 augustus 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2023 werd ingediend door :
S., S. (..) (R.R.: xxxxxxxxxx)

geboren te (..) op (..)1983
nationaliteit: Servië
ook gekend als S., S. (..)
+ partner
I., L. (..)(R.R.: xxxxxxxxx)
Geboren te (..) op (..)1985
nationaliteit: Kosovo
adres: (..)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
Reden(en):
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat de heer S., S. (..) een eerste (en enige) verzoek om internationale bescherming (VIB) heeft ingediend op 18.07.2008. Dit VIB werd op 13.10.2011 afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV), betekend via woonplaats op datum van 03.11.2011. Mevrouw I., L. (..) diende op 06.11.2012 een eerste (en enige) VIB in. Deze VIB werd op 03.12.2012 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en een BGV werd haar betekend via woonplaats op datum van 10.12.2012. Betrokkene diende op 20.12.2012 een verzoekschrift in bij het RVV tegen deze beslissing. De afstand van geding werd op 29.04.2013 vastgesteld door de RVV. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun VIB en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.
Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.
Voor wat betreft het feit dat het VIB van meneer meer dan drie jaar – namelijk iets minder dan drie jaar en drie maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelf indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.
De duur van de procedure voor mevrouw – namelijk iets meer dan één maand– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).
Volledigheidshalve blijkt uit het administratief dossier dat meneer op respectievelijk 13.02.2012 en 25.07.2018 een aanvraag tot machtiging van verblijf op rond van artikel 9bis indiende. Beide aanvragen werden op datum van 14.12.2012 en 29.10.2018 onontvankelijk verklaard en gingen gepaard van een BGV, betekend door betrokkene op datum van 22.12.2012 en 19.12.2018.
Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op elementen van lang verblijf en integratie. Betrokkenen beweren dat het onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten terug te moeten keren naar hun geboorteland en dat het voor haar werkelijk een trauma zou betekenen. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Betrokkenen beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd is, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken en te concretiseren op welke wijze

hun integratie hun dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV-arrest nr. 228193 van 29.10.2019).
Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat ze zich in illegaal verblijf bevonden en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het (eventuele) langdurig verblijf. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van (eventueel) langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene betekenden bevelen om het grondgebied te verlaten op 03.11.2011, 22.12.2012 en 19.11.2018. Mevrouw betekende een bevel op 10.12.2012. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten. Er is voorts geconstateerd dat er aanzienlijke onduidelijkheid bestaat over de verblijfslocatie van de betrokkenen in de periode van 2018 tot 2023, en voor mevrouw zelfs vanaf 2013 tot 2023. Het roept vragen op dat in 2018 enkel voor meneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis werd ingediend, terwijl mevrouw niet in deze aanvraag werd vermeld. Verder is het opmerkelijk dat meneer zijn voorgelegde identiteitskaart pas op 12.04.2022 in zijn land van herkomst werd afgeleverd.
Daarnaast merken we tevens op dat hierbij erin casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Betrokkenen halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij merken wij op dat ook hierin casu geen sprake is van gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.
Betrokkenen stellen dat zij niets meer in Servië/Kosovo hebben en dat zij daar ook niet kunnen rekenen op familie om (zelfs tijdelijk) te verblijven. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er zijn geen concrete bewijzen voorgelegd ter onderbouwing van deze bewering. Het is redelijk om van betrokkenen te verlangen dat zij op zijn minst een begin van bewijs leveren om hun beweringen te staven. Daarnaast verklaarde meneer in zijn VIB van 18.07.2008 dat zijn beide ouders en vijf broers nog in het land van herkomst verblijven, meneer legt geen bewijzen voor die het tegendeel aantonen. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene zijn immers geboren en getogen in Servië/Kosovo en verbleven minstens 25 jaar voor meneer en 27 jaar voor mevrouw in hun land van herkomst. Daarnaast merken wij nogmaals op dat het ten minste zeer onduidelijk is waar betrokkenen, voor meneer tussen 2018 en 2023 en voor mevrouw tussen 2013 en 2023, verbleven. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat er geen opvang voor hen zou zijn. Bovendien zijn betrokken is een volwassen personen die geacht worden zelf verantwoordelijk te zijn om de nodige stappen te ondernemen en de nodige middelen te voorzien om terug te keren naar haar herkomstland. Daarnaast staat het betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.
Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van belangen in België hebben opgebouwd en verwijzen naar artikel 8 van het EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkenen niet aantonen dat zij alhier dermate nauwe banden zouden onderhouden met haar sociale en economische belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van hun sociale bindingen leggen betrokkenen verklaringen van Belgische vrienden en kennissen voor die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in hun land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale en economische bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.
Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar voor de maatschappij vormen noch dat zij de maatschappij tot overlast zijn, dat ze een blanco strafblad hebben en geen enkele wijze in aanraking gekomen met het gerecht. Er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
De elementen van integratie (dat betrokkenen zich hebben ingeburgerd in de Belgische samenleving, dat betrokkenen werkbeloftes voorleggen, de deelcertificaten Frans op naam van S., L; (..) waarbij we opmerken dat deze persoon geen deel uitmaakt van de aanvraag 9bis) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen zetten twee middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"11.2.1.1 Het eerste middel bestaat uit een schending van artikel 9bis Vw., van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, én een manifeste beoordelingsfout, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk heeft verklaard om reden dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden bewijzen, terwijl verwerende geenszins naar behoren het lange verblijf van verzoekster in België in overweging heeft genomen.

1.
Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.
Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing.
Verzoekers dienden hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw.
Dit artikel stelt:
'§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (…)
Aldus blijkt duidelijk dat een aanvraag kan worden ingediend op de plaats waar men verblijft in België, wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden.
Het is vaststaande rechtspraak dat de term "buitengewoon" uit het begrip "buitengewone omstandigheden" niet betekent dat het "onmogelijk" moet zijn om een verzoek in het land van herkomst in te dienen, het feit dat het "bijzonder moeilijk is" om dit te doen, is voldoende (zie o.a. RvS 22 maart 1995, nr. 52.347; 4 februari 1999, nr. 78.582; 31 maart 2004, nr. 129.981).
Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.
Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).
Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatrieerd (RvSt nr.99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).
2.

In casu heeft verzoeker reeds meer dan 16 jaar en verzoekster 12 jaar in België verbleven en gewerkt. Dit zijn een heel lange periodes waardoor de banden met het land van herkomst uitermate vervaagd zijn en het centrum van de belangen van verzoekers meer en meer in België liggen.
Deze lange periode is bij verzoeker ontstaan door de lange asielprocedure van bijna 3 jaar en 3 maanden, waardoor verzoekers duurzame sociale banden heeft opgebouwd in de samenleving en het centrum van hun affectieve, sociale en economische belangen meer en meer in België kwamen te liggen. In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij in de bestreden beslissing zijn verzoekers dan ook niet enkel zelf verantwoordelijk voor de situatie van langdurig verblijf. De oorsprong dient immers gevonden te worden in de lange duur van de asielprocedure. Bovendien kan worden opgemerkt dat ook verwerende partij zelf naliet om de bevelen van 2011 en 2012 uit te voeren (cf infra).
In casu houdt verwerende partij voor dat de vertraging in de beslissing over de aanvraag tot internationale bescherming, zelfs wanneer deze onredelijk lang is, niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op een recht van verblijf. Evenwel moet worden opgemerkt dat de huidige beslissing van verwerende partij louter betrekking heeft op de ontvankelijkheidsfase (en niet op de gegrondheid) en uit deze verklaring van verwerende partij blijkt dan ook niet waarom de lange duur van de asielprocedure en de om die reden opgebouwde duurzame sociale banden in België niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden.
Door hun lange tijd in België zijn verzoekers uiteraard volledig opgegaan in de Belgische samenleving. Zij hebben hier een sociaal netwerk opgebouwd. Dit blijkt genoegzaam uit de voorgelegde stukken.
Om deze reden is een terugkeer naar het land van herkomst om louter een verzoek in te dienen via de ambassade bijzonder moeilijk voor verzoekers. In tegenstelling tot in België hebben zij er geen onderdak om gedurende de procedure in het land van herkomst te verblijven. Daarnaast is het onduidelijk hoelang de procedure zal duren. Is dit 6 maanden, een jaar of meer? Derhalve is het onmogelijk voor verzoekers om te weten hoe lang zij daar zal moeten verblijven. De loutere bewering dat het om een tijdelijke verwijdering gaat, is dan ook niet voldoende. Een verplaatsing naar Servië om onderhavige procedure te starten is in de gegeven omstandigheden zeer onredelijk. Dit terwijl zij in België zonder bijzondere moeilijkheden de procedure kan doorlopen.
Deze elementen zijn bekend bij verwerende partij. In haar beslissing wordt onvoldoende rekening gehouden met het langdurig verblijf van verzoekers in België. Er wordt niet gekeken naar het geheel van de lange periode dat verzoekers in België verblijven, hetgeen nochtans weldegelijk als buitengewone omstandigheid kan worden ingeroepen.
Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom het lange verblijf van verzoekers én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.
Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekers na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd zijn en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar hun land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.
Verwerende partij had dan ook een afweging moeten maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996,TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden.
Het beginsel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan (zie Raad van State nr. 58.969 van 1 april 1996, T.Vreemd. 1997, 29).
Verwerende partij heeft een dergelijke belangenafweging niet naar behoren gedaan.

11.2.1.2 Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in casu een miskenning uitmaakt van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.
Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

In dit verband kan verwezen worden naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) http://www.echr.coe.int (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, afl. 4, 392.
In deze zaak werd door de Letse overheid jarenlang de regularisatie van het verblijf van een staatloze vrouw met haar gezin geweigerd. Nochtans woonden zij al jaren in Letland, hadden zij economische en sociale banden opgebouwd. Het Hof oordeelde dat de aanhoudende weigering om een permanent verblijfsdocument af te leveren, een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat zij niet werden uitgewezen en aldus gedoogd werden, bood volgens het Hof geen toereikende oplossing. Verzoeker verblijft met zijn gezin ook reeds jaren op hetzelfde adres in België. Aangezien zij (door verwerende partij) niet werden uitgewezen, maar evenmin niet werd opgesloten met het oog op verwijdering, staat vast dat zij al die jaren worden gedoogd.
Dat verwerende partij ook bij het nemen van bestreden beslissing meer rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers reeds meer dan 16 jaar in België hebben ontwikkeld en rekening houdend met het feit dat verzoekers niet terug kunnen naar hun land van herkomst, alvorens te beslissen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. onontvankelijk is en dat verzoekers zich niet in een buitengewone omstandigheid bevinden om de aanvraag vanuit België in te dienen.
Verwerende partij dient in zijn motivatie bovendien steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Nergens wordt een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekers en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden. De bewijzen van verzoekers aangaande hun socio-economische integratie legt verwerende partij louter naast zich neer stellende dat deze betrekking hebben op de gegrondheid en derhalve niet worden behandeld. Zulks vormt evenwel een miskenning van de in het middel opgeworpen beginselen, meer bepaald van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.
De vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft het evenredigheidsbeginsel.

2.6. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(…)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. Waar verzoekende partij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond wijst de Raad erop dat het haar toekomt de motieven in de bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij de uitlegging die de Raad van State aan het begrip buitengewone omstandigheden gaf zou genegeerd hebben, met name dat dit geen omstandigheden zijn van overmacht, maar wel omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Nergens heeft de verwerende partij een als buitengewone omstandigheid aangehaald argument in de bestreden beslissing afgewezen omdat geen overmacht werd aangetoond.

2.8. Waar verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat niet enkel zij verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf, maar dat ook de lange asielprocedure van eerste verzoekende partij daarvan aan de oorsprong ligt als het gegeven dat de verwerende partij zelf naliet om de terugkeerbesluiten van 2011 en 2012 uit te voeren, wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat de asielprocedure voor eerste verzoekende partij al werd afgesloten na iets meer dan drie jaar eind 2011 en voor tweede verzoekende partij al na één maand eind 2012 en zij bij de afsluiting van hun verzoeken om internationale bescherming ook een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen waarbij het hen toekomt om hieraan gevolg te geven zodat zij bezwaarlijk kunnen voorhouden dat het gegeven dat zij, zoals zij voorhouden, al meer dan 16 respectievelijk 12 jaar in België verblijven mede te wijten is aan het bestuur, dient alleszins vastgesteld dat zij met dergelijk betoog geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat *"(h)et louter langdurig verblijf in een land (..) bovendien niet aan(toont) waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland."* Daarbij heeft de verwerende partij evenzeer gemotiveerd dat er vragen gesteld kunnen worden bij het voorgehouden jarenlange verblijf op het Belgische grondgebied nu er aanzienlijke onduidelijkheid bestaat over de verblijfslocatie van verzoekende partijen in de periode van 2018 tot 2023 en voor tweede verzoekende partij zelfs vanaf 2013 tot 2023, dat ook niet op concrete wijze blijkt dat *in casu* sprake is van een integratie die hen verhindert terug te keren naar het

herkomstland, dat er evenmin concrete bewijzen voorliggen dat zij geen familiaal en/of sociaal (opvang)netwerk meer hebben in het herkomstland, temeer gelet op de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar familie in het herkomstland, alsook het feit dat verzoekende partijen geboren en getogen zijn in Servië/Kosovo en daar respectievelijk 25 en 27 jaar verbleven hebben zodat redelijkerwijze mag aangenomen worden dat zij aldaar wel degelijk nog een netwerk hebben, dat zij bovendien volwassen personen zijn die geacht mogen worden de nodige stappen te ondernemen en de nodige middelen te voorzien om terug te keren naar het herkomstland, dat zij ook een beroep kunnen doen op IOM in het kader van terugkeer en reïntegratiebijstand, dat zij niet concreet aannemelijk maken dat zij in België gewag kunnen maken van relaties die dermate hecht zijn dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM en dat zij met eventuele relaties in België contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Tenslotte heeft de verwerende partij vastgesteld dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase.

Anders dan wat verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit voorgaande wel degelijk waarom de verwerende partij de ingeroepen elementen van langdurig verblijf en integratie niet weerhoudt als buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verzoekende partijen spitsen hun kritiek toe op de motivering dat een langdurige behandeling van een verzoek om internationale bescherming geen recht op verblijf opent, maar deze kritiek kan geen afbreuk doen aan hoger vermelde motieven die op niet-kennelijk onredelijke wijze doen besluiten dat het ingeroepen langdurig verblijf en integratie niet verhinderen dat zij terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Door de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat hun verblijf en integratie in België wel degelijk een hinderpaal vormen om de aanvraag in het herkomstland in te dienen en van oordeel te zijn dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen *"zeer onredelijk"* is, laten zij na op concrete wijze afbreuk te doen aan de gegeven motivering zoals hoger weergegeven. Het loutere feit dat verzoekende partijen niet weten hoelang de behandeling van hun aanvraag in het herkomstland zal duren en zij mogelijks langere tijd in het herkomstland zullen moeten verblijven, doet evenmin enige afbreuk aan deze motivering.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van hun recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland,* § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Voorts wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt voorts dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot

een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partijen al jarenlang op illegale wijze in België zouden verblijven en daaruit mogelijks enige integratie is voortgesproten zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partijen waren zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachten zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partijen maken onvoldoende aannemelijk dat hun netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zou zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Zoals uit de bespreking hoger al gebleken zijn verzoekende partijen geboren en getogen in hun herkomstland alwaar zij respectievelijk 25 en 27 jaar verbleven hebben en aldus aangenomen mag worden dat zij aldaar nog een familiaal en/of sociaal netwerk hebben. Verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de banden die zij tijdens hun illegaal verblijf met België hebben opgebouwd van die orde zijn dat zij gewag kunnen maken van een schending van hun privéleven in de zin van artikel 8 EVRM bij terugkeer naar het herkomstland. Gelet hierop heeft de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de elementen van verblijf en integratie die de verzoekende partijen in de aanvraag hebben aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Het betoog van de verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om hen op het Belgische grondgebied te laten verblijven. Hun verwijzing naar een arrest van het EHRM is niet dienstig nu zij niet aannemelijk maken dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden die hun zaak kenmerken, en dit mede gelet op hoger weergegeven rechtspraak van het EHRM. De verwerende partij heeft op niet kennelijk onredelijke wijze beslist tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM aannemelijk. Evenmin maken zij met hun betoog een schending van de door hen aangevoerde beginselen aannemelijk. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

R. VAN DAMME S. DE MUYLDER